

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Sacratissimorum Jesu [Iesu] Christi Vulnerum

Wael Van Vronesteyn, Willem de

Antverpiæ, 1649

Fundam. Fidei, Spei, & Charitatis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49125](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49125)

CONSIDERATIO IV.

Vulnera Christi

Fundamentum Fidei, Spei, & Charitatis.

Io. 2. 8. v. 28. **C**um exaltaveritis filium hominis, ait Sal-
vator, in cruce scilicet, & in ea
illum clavis confixeritis, & lanceâ la-
tus ejus aperueritis, tunc cognosceris, quia
P. 1. stim. c. 6. ego sum. Vnde S. Bonaventura docet
vulnera Salvatoris fundamentum esse
fidei, spei, & charitatis. Quò profundius
fundamentum hoc in illis attentâ
meditatione jacimus, eò altius virtu-
tum harum ædificium exurget.

*Lib. 10. in
Luc.*

Corpus, inquit Ambrosius, in quo man-
serunt insignia vulnerum, insignia cicatricum,
quæ Dominus palpanda obtulit, cæloque inferre
maluit, abolere noluit, fidem firmat, acuit
devotionem, spei scilicet in illum, ac ca-
ritatis.

*Nicol. Or-
land. hist.
Soc. Tom 1.
l. 4. n. 31.*

S. P. N. Ignatius Hierosolymitanum
iter aggressurus, nullos viæ comites, li-
cet se offerrent quamplurimi, nullum
pecuniæ

pecuniæ subsidium admisit; pro comitibus, aiebat, & omni subsidio, habiturum se fidem, spem, & charitatem in Deum, cum his securum se, ac tutum esse; ab his sibi, de necessariis, prospiciendum. Hisce sociis, se loca sacra, sanguine Domini cōspersa veneraturum, auctioremque, ac beatiorem inde rediturum, quando scilicet attentâ patientis, ac vulnerati Salvatoris consideratione, incrementum illæ virtutes accepissent.

Quod ut consequeretur, ubi primùm sacra illa attigit loca, uti refert Orlandinus, præcipuis nobilitata salutis nostræ mysteriis, solo illo, illis specubus, montibus illis, tectorumque reliquiis, antiqua repræsentantibus tempora, ipsaque res ante oculos ponentibus, totus in lacrymas abire, pietatis sensu colliquescere, nec os nisi ad reliqua raperetur, posse à primis avellere; ut quando non posset Dominum intueri ubi est, intueretur ubi fuit. Ita verò urgebat virum sanctum in Redemptorem suum caritas, ut optaret, arderetque illo in lo-

*Hist. Sect.
1. l. 1. n. 37.*

co vitam ponere, & sanguinem fundere, ubi Salvator vitam posuisset suam, & suum fudisset sanguinem. Reditum autem in Europam cogitans, cupidus relicta à Christo in cœlum subeunte vestigia regustandi, raptim in Olivetum montem evolavit, ubi cum pietati, atque affectui suo suavissimè satisfecisset, ad sancti Francisci cœnobium revertens, Salvatorem suis conspicuum vulneribus habuit viæ comitem, fidei, spei, ac charitatis suæ magistrum, ut quibus comitibus venerat Ierosolymam, iisdem auctior, & cõfirmatior (quod non multò post patuit) Venetias, unde solverat, regrederetur.

Stabant Cypri in portu, quo felici cursu fuerat appulsus Ignatius, navigia tria, mox in Italiam solutura. Turcicum unum, alterum Venetum, firmum ac magnum prædicitis mercatoris; tertium pusillum, vetustate, carieque fatiscens, cumque quidam peregrinorum instaret apud navis robustissimæ Navarchum, ut Ignatium susciperet, sanctum esse homi-

hominem, is cognito quòd pauper esset, sanctis navigio opus non esse respondit: sed brevî didicit cavillator impius re ipsa, non ita sanctos viros navigiis, quàm navigia sanctis opus habere. Nam cum tres illæ onerariæ pariter vela secundo vento fecissent, sub vesperam gravissimâ tempestate coortâ, Turcica continuo periit. Veneta prope Cyprum allisa in scopulos naufragium fecit, hominibus dumtaxat salvis: parvula, & malè cohærens, in quam gratis, facileque Ignatio ascensus patuerat, quamvis multum jactata, cursum tamen incolumis tenuit. Præferebat quippe vir sanctus illi pro Navarcho, & epibatis peritissimis, spem ac fiduciam in Deum, eò securior, quò divina illa virtute à passi & vulnerati Salvatoris conspectu, ac meditatione auctior, & confirmator Ierosolymis factus, non dubitabat quin æternus Pater, *qui proprio filio non pepercit, Rom. 8. v. sed pro nobis omnibus tradidit illum, ipsi 32.*

non solum felicitis cursum navigatio-

nis, sed & alia omnia cum ipso daturus esset.

Quod & viso altero confirmavit Deus, voluitque servi sui Ignatij in se fiduciam ac spem non minore beneficio magis corroborare. Romam vir sanctus, postquam Parisiis novem sibi adlegisset socios, cum Fabro, & Lainio, reliquis per Italiam ad Evangelium distributis, properans, toto in itinere, præsertim dum quotidie cœlesti pane reficitur, frequentia supra naturam divinitus lumina recepit. Illud maxime, quod diu in optatis habuerat, animo versabat, quemadmodum posset quasi in familia Christi Iesu famulus cooptari, assidue sanctissimam rogans matrem, ut apud filium sibi conditionem inveniret, id ipsum ab æterno ejus Patre flagitans, ut eum sibi conciliaret. Itaque sanctis hisce cogitationibus plenus, quo die propius accedebat ad Urbem, cum templum salutandi Numinis gratiâ solus esset ingressus, mente excessit à sensibus, & in ipso contemplationis æstu Majestatem Dei patris,

patris, qui filio Iesu crucem bajulanti se suosque amicissimè commendabat, clarissima luce perspexit, quos cùm in suum Iesu patrocinium, fidemque reciperet, ad Ignatium placido ore conversus, *Ego vobis*, inquit, *Romæ propitius ero*, Ignatij in se spem ac fiduciam excitans, eo quo passus, ac vulneribus confossus fuerat schemate, ut & ipse & socij, quos sibi adlegerat, & deinceps in Iesu Societatem adlegendi erant, non aliis comitibus, non alio viæ subsidio, quàm fide, spe, ac in Deum caritate, à passo suo, ac vulnerato Salvatore confirmati, & corroborati, diversa loca peragrarent, vitamque in quavis mundi plaga agerent, animarum, ac divinæ Majestatis obsequio omni in functione, consecrati.

Habentes itaque (ut cum Apostolo *Ad Heb.*
12. v. 2.
meos in Christo Iesu Socios compellem) impositam nobis sanctissimum Patriarcham nostrum imitandi dulcem necessitatem, deponentes omne pondus, & circumstans nos peccatum, curramus ad pro-
positum

positum nobis certamen, aspicientes in auctorem fidei, & consummatorem Iesum, qui proposito sibi gaudio, sustinuit crucem, confusione contemptâ; ut qui crucem bajulans, propitium se nobis futurum Ignatio ipopondit, per eandem à nobis, difficultate omni perruptâ, ac contemptâ, animas obtineat pretioso suo sanguine redemptas.

At videamus modò quâ ratione fides, spes, atque in Deum caritas à passio, & vulnerato Salvatore in animis nostris roborentur.

Primum itaque fidei nostræ fundamentum esse passionem, & vulnera Domini, eaque testari ipsum verum Deum, Dei que filium esse, probatissimum est; modus tamen adstruendi veritatem hanc, ab ea planè alienus videtur. Nam capi, ligari, ut virum sceleratissimum ad tribunalia varia abripi, conspui, pugnis contundi, cædi colaphis, flagellari, coronari spinis, vario ludibrio exponi, cruci, inter latrones, suffigi velut *novissimum* atque pessimum virorum, lanceâ deinde latus aperiri,
quis

quis dicat, judicetque clarissima in Christo Divinitatis esse argumenta, cum præsertim nemo, quamvis mortalium nequissimus, majori contemptu, graviori que supplicio affici poterit. Nihilominus omnia hæc opprobria, tormenta, vulnera, Dominum Iesum, ut verum hominem, ita verum Deum probant, Centurione, & qui cum eo erant testibus, qui Salvatoris patientiam, ac mansuetudinem, in gravissimis cruciatibus admirati, cælumque videntes, ac terram, in ejus morte commoveri, exclamarunt: *Verè filius Dei erat iste!* *Math. 27.*

Hoc ipsum probat Isaias, cum ait: *de angustia* (legunt in humilitate LXX.) *& de judicio sublatum est, generationem ejus quis enarrabit?* Quis, inquam, eum à tot Iudicibus adeo severè examinatum; ut blasphemum à Caypha damnatum; ut amentem ab Herode veste albâ illusum; à Pilato Barabbâ viro seditioso, latrone, homicidâ nequiores judicatû expendens, ac in modesta illa, & patiente innocētia sublatum in crucem,

cem, divinam ejus non fatebitur generationem, quam & Pilatus ipse in illo agnovit, & reveritus est?

Ac, ne cui dubium reliquatur, Christus ipse hoc de se testimonium dedit, cū egresso Iuda ad eum vendendum, & prodendum; *Nunc clarificatus est, inquit, filius hominis, & Deus clarificatus est in eo, si Deus clarificatus est in eo, & Deus clarificabit eum in semetipso, & continuo clarificabit eum.* Perinde ac si diceret: Iudas jam egreditur ad prodendum me, & tradendum; imminet ergo mihi crux infamis, ac dura mors, quæ adeo non cedit mihi ad ignominiam, ut per eam summè sim glorificandus. In illis enim non tantum agnoscar esse filius hominis, & homo, sed & filius Dei, & Deus, cœlum enim, & terra testabuntur Deum in cruce mori.

*In sacram
Dom. pass.
c. 24. v. 35.*

Vnde rectè Drogo S. R. E. Cardinalis occasione verborū apud S. Lucam. *Et cognoverunt eum in fractione panis; in mystico sensu ait: verè non cognosceris, Domine, nisi in fractione panis. Panis caro tua est. fregisti manibus tuis corpus tuum, fregisti vulneribus scilicet*

scilicet corpus, quod foris apparet, & ostendisti medullam, scilicet divinitatis tuæ, quæ intus latebat; uti con fractis Gedeonis lagenis, lux quæ ^{Ios. 6. 7. v. 17.} in illis erat se prodidit.

Nabuchodonosor, Alexander Ma-^{Dan. 3. v. 14}gnus, Imperatores, Reges varii, ac Principes, eò dementiæ abrepti sunt, ut dii à suis haberi & coli voluerint, etiam tonitrua, fulmina que fingentes, ut magna numina esse crederentur; quos tamen verus, & unus Deus miserimos esse homines variis argumentis ostendit, & ipsi demum confessi sunt. Aliter Dominus Iesus, qui in humilitate, & angustia, qui in flagellis, & spinis, in clavis ac vulneribus, in cruce & probrosissima morte, ita se Deum testatus est, ut in nomine ejus omne genu ^{Phil. 2. v. 10.} flectatur, cælestium, terrestrium, ac infernorum. Vti divinè docet Apostolus.

Observant Interpretes, & inter hos Cornelius à Lapide Societatis nostræ Theologus, in eum scripturæ locum: ^{Cant. 2. v. 14.} Columba mea in foraminibus petre, in caverna ^{14.} macerie. Hebraicè legi, columba mea, in recessu scalarum petre, in abscondito graduum ma-

cerie. Habent petrae, seu rupes foramina, quae pro scalis seruiunt: ita Alexandri Magni milites trecenti, editissimam, & praecipitem vel maximè rupem per ejus foramina, quasi per scalas conscendentes, in supremo ejus vertice arcem munitissimam expugnarunt. Habet item maceria, murus scilicet cariosus, excussis vetustate hinc inde lapidibus, velut gradus suos, per quos etiam ascensus in urbes subinde patet, ut successus aliquando docuit.

Ait itaque Christus, qui apud Apostolum petra est, & in flagellato ac vulnerato corpore vera maceria, ait inquam, fidelem animam alloquens: *Columba mea in foraminibus petrae, in caverna maceriae, in sacris scilicet meis vulneribus commorare, per quae, pià meditatione, tanquam per scalarum recessus, & gradus absconditos, ascendes ad intelligendam celsitudinem divinitatis meae, cum Thoma Apostolo meo.*

*Serm. 61.
in Cant.*

O bona foramina, inquit Bernardus, quae fidem adstruunt resurrectionis, & Christi divinitatem!

nitatem ! Dominus , inquit , meus , & Deus meus. Vnde hoc reportatum oraculum , nisi ex vulneribus Salvatoris , quæ ad divinitatem ejus gradum faciunt ?

In hisce sacrotum Domini vulnerum gradibus à terra in cœlum porrectis, tantillum hæreamus. Ascendit per eos Salvator ad Patrem suum , & Patrem nostrum , ut per eosdem ad Apostolos , & ad nos descenderet Spiritus sanctus. Per hos, si ipsi voluerimus, non minùs, imò & certius, quàm per scalam Jacob Patriarchæ, descendant ad nos, & *Genes. 28. v. 12.* ascendent à nobis ad Deum Angeli, necessitates nostras , & vota ad ipsum deferentes, & dona ejus, ac gratias ad nos reportantes. Per has scalas *Pf. 63. v. 8.* ascendat homo ad cor altum, à terra scilicet, ac terrenis desideriis sublevatum, & exaltabitur in illo Deus, & ille in Deo.

Beatus planè ille, *cujus est auxilium abs te, Pf. 83. v. 6.* Domine Iesu , qui novam hanc coronam usurpando , per quinquies quinque orationes Dominicas , piâ sacrorum vulnerum tuorum meditatione ordinatè dispositas, intermediis quinque

que salutationibus Angelicis, quasi per totidem scalas, *ascensiones*, & quidem purpureas, *in corde suo disponit*, per quas, ad votorum suorum, atque omnium bonorum culmen pertingat. Longè utique felicius Salomone, qui *ferculum fecit sibi*, cujus, inter cætera, *fecit ascensum purpureum*, & *eius media, charitate constravit*. Tui unius causâ fecit se ipse Dominus Iesus *ferculum*, ô filia Ierusalem, ô anima Christiana, & in eo *ascensum vulnerum purpureum*, cujus medium sacri lateris, imò cordis divini sua charitate *constravit*. Nulli ergo feliciùs columba, nulli beatiùs anima esse poterit, quàm in foraminibus petræ, quàm in caverna maceræ, in vulneribus scilicet Salvatoris, per quæ veluti per *scalarum recessus*, & *gradus absconditos*, cum Thoma Apostolo ad Dominum, ac Deum suum ascendat.

Sed ut ad institutum redeam; *super lapidem unum septem oculos esse*, ait Deus *Cap. 3. v. 9.* apud Zachariam, *lapis Christus Dominus est; super eum septem oculi sunt,*
 atten-

attentissima scilicet Dei consideratio,
& sollicitudo, ut eum poliat, & excel-
lentiam quæ in illo latet ostendat; &
ecce ego, inquit, *cælabo sculpturam ejus*; He-
bræus legit: *aperiam aperturam ejus*;
hoc est, inquit Hieronymus; istum la-
pidem clavis crucis, & lanceâ militis
faciam vulnerari, & aperiri, ut, quæ
in illo latet divinitatis Majestas, se
per vulnera & aperturam, veluti per
cælaturam ac sculpturam manifestet.
Clamat clavis, clamat vulnus, ait Bernar-
dus, *quòd Christus Deus sit, & homo*, do-
centque Deo viciniorem esse nemi-
nem, quàm qui cum Christo patitur,
cælatur, ac sculpirur, eique cum Apo-
stolo configitur.

*Serm. 61.
in Cant.*

Sunt etiam vulnera Domini spei no-
stræ robur, ac firmamentum; cùm
enim constet per illa redemptos nos
esse, per eadem etiam speramus, nos
æternam salutem consecuturos. *Chri-
stus*, inquit Apostolus, *in vobis est spes*
gloriæ, scilicet per passionis & vulnerum
suorum sacratissimorum merita. Sed
de hac spe dicam alibi fusiùs.

*Colos. c. 1.
v. 28.*

Tertiò

Tertiò vulnera Salvatoris, charitatis nostræ sunt fundamentum. Militum unus aliquis, de exiguo in Iulium Cæsarem amore accusabatur. Is ubi hoc intellexit, illico pectus nudans, vulneraq; ostendens: Hi, inquit, Cæsar, testes mei sunt adversus mendaces hostium meorum linguas, quo in te affectu semper fuerim. Et quis in animi dejectione, dum Domini Iesu vulneratas manus, ac pedes, perfossamque pectus recogitat, de ejus in se amore, ac benignitate dubitabit?

Joan c. II.
v. 37.

Deflebat Salvator defunctum Lazarum, fratrem Marthæ ac Magdalenæ. lacrymas has vident Iudæi, & exclamant: *Ecce quomodo amabat eum!* Ad mortem æternam eramus damnati omnes: vulneribus suis, quasi tot oculis, & sanguineis lacrymis deflevit Dominus miseriam & mortem nostrã: Ecce anima mea, quomodo amabat te. Redde illi amorem tuum, neque illi tantum, sed & proximo tuo, quem, si per charitatis januam, non admiseris in cor tuum, neque Salvator offensus in sacratissima sua

sua vulnera te admittet; quibus excludi, est cælo excludi.

Ita nonnemo alteri infensus, ut refert Cæsarius Heisterbacensis, dū nocte quadam, per visum, Christum conspicit Cruci affixum, humi despectum jacere, velo tenui, & perspicuo contectum, visus sibi est de lecto surgere, velumque retegere, ut venerabundus sacra Domini vulnera exoscularetur; sed refixa à Cruce manu Salvator, vultu indignabundo, hominem arceat, neque ad vulnerum sacrorum osculum, aut ad cordis amplexum, eum admittit, qui amico verbo, cordisque affectu proximum suum dignabatur. Ita in vulneribus, ac corde Christi Iesu locum non obtinet, cujus in corde locus proximo negatur.

CON-